

Sygn. akt III CSK 261/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. S.A. w W.  
przy uczestnictwie J. P., T. P., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K., Skarbu  
Państwa - Wojewody (...) i P. S.A. w W.  
o zasiedzenie służebności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 19 stycznia 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestników J. P. i T. P.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący uczestnicy J. P. i T. P. wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że

określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, niepubl.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, niepubl.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, niepubl.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, niepubl.).

Skarżący wskazali, że w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 292 k.c. w związku z art. 176 § 1 i art. 172 k.c. oraz art. 2 ustawy o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Ich wątpliwości wzbudziła kwestia dopuszczalności zaliczenia posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego w czasie obowiązywania jednolitej własności państwowej do okresu potrzebnego do nabycia służebności przez zasiedzenie przez następcę prawnego tego przedsiębiorstwa.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Za ugruntowane należy uznać stanowisko judykatury, zgodnie z którym osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r. miała status państwowej osoby prawnej i nie mogła nabyć (również w wyniku zasiedzenia) własności nieruchomości Skarbu Państwa, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po tej dacie zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa przed dniem 1 lutego 1989 r., jeżeli w tym czasie nastąpiło przeniesienie posiadania (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt III CZP 93/11, niepubl. i z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt I CSK 693/17, OSNC-ZD D/2019, poz. 59).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

ke